

karanlık kitaplık

Jack Ketchum

Komşu Kızı

Çeviren
Avi Pardo

I

Birinci Bölüm

Acıyı bildiğinizi mi sanıyorsunuz?

İkinci eşimle konuşun. O bilir. Bildiğini düşünüyor en azından.

Bir keresinde on dokuz ya da yirmi yaşındayken kavga eden iki kedinin –kendi kedisiyle komşunun kedisi– arasına girmiş ve kedilerden biri ona saldırmış, ağaca tırmanır gibi üzerine tırmanmış, kasıklarını, göğüslerini ve karnını tırmalamış. İzleri hâlâ üzerinde, o kadar korkmuş ki annesinin on dokuzuncu yüz yıl başlarından kalma Hoosier dolabının üzerine düşmüş, en değerli seramik pasta tabağını kırmış. Bir de kedi dişlerini gösterip hiddetle tekrar aşağı inerken kaburgasından on santim kadar deri sıyırmış. Otuz altı dikeş atıldı dediğini hatırlıyorum. Bir de günlerce ateşlenmiş.

İkinci eşim bunu acıdan sayıyor.

Bir bok bildiği yok.

İlk eşim Evely biraz daha yaklaşmış olabilir.

Aklından hiç silemediği bir görüntü var.

Sıcak bir yaz sabahı kiralık bir Volvo ile yağmurdan kayganlaşmış bir otoyolda gidiyormuş, yanında sevgilisi varmış, yavaş ve dikkatli sürüyormuş çünkü yeni yağmış yağmurun ısınmış asfaltta ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyormuş, o sırada bir Volkswagen onu sollayıp önüne kırmış. Üzerinde “Ya Özgür Yaşa Ya Da Öl” yazan arka plakası tamponuna dokunmuş. Neredeyse nazikçe. Gerisini yağmur halletmiş. Volvo yalpalamış, dönmüş, beton setin üzerinde kaymış ve aniden o ve sevgilisi havada ağırlıkları yokmuş gibi yuvarlanmaya

başlamış, yukarısı aşağısı oluyormuş, sonra aşağısı yukarı. Bir noktada direksiyon omzunu kırmış. Dikiz aynası bileğini çatlatmış.

Sonra dönme durmuş ve kendini gaz pedalına bakarken bulmuş. Sevgilisine baktığında artık orada olmadığını görmüş: Kaybolmuş, sihir gibi. Yolcu kapısını bulup açmış, sürünerek ıslak çime inmiş, ayağa kalkıp yağmurda etrafına bakmış. Aklından çıkmayan görüntü şu: Kan çuvalını andıran bir adam, derisi canlı canlı yüzülmüş, arabanın önünde kırmızı lekeli cam parçalarının arasında yatıyor.

O çuval sevgilisiymiş.

Yaklaşmasının nedeni de bu. Bildiklerini bloke etmesine rağmen, geceleri uyumasına rağmen.

Acının sadece sancıdan, bedeninin tenin istilasına karşı yakınmasından ibaret olmadığını biliyor.

Acı dışarıdan içeriye doğru işleyebilir.

Yani bazen *gördüğün* şey acıdır. En acımasız, en saf haliyle acı. Senin için sahneyi yumuşatacak ilaç, uyku, hatta şok ya da koma olmaksızın.

Görürsün ve içine alırsın. Ondan sonra sensindir.

Kemiren, yiyen, büyüyen, bağırsaklarını dolduran uzun beyaz solucana ev sahipliği yaparsın, ta ki bir sabah öksürünceye kadar, o zaman kör ve soluk baş, ağzından ikinci bir dil gibi çıkar.

Hayır, eşlerim bunu bilmiyorlar. Tam olarak değil. Gerçi Evelyn yaklaştı.

Fakat ben biliyorum.

İlk olarak bana bu konuda güvenmek zorundasınız.

Çok uzun zamandır biliyorum.

Bu şeyler yaşandığında hepimizin çocuk olduğumuzu hatırlamaya çalışıyorum, çocuk işte, rakun kürkünden, Davy Crockett tarzı keplerimizden yeni vazgeçmiştik Tanrı aşkına, tam gelişmemiştik. Bugün olduğum şeyin o zaman olduğum şey olduğuna inanmak güç fakat şimdi gizli ve maskelenmiş. Çocuklara ikinci şans tanınır. Ben benimkini kullanıyor olduğumu düşünmek isterim.

Gerçi iki kötü evliliğin ardından insanın içinden bir şeyler eksiliyor.

Yine de ellili yıllar olduğunu hatırlamayı seviyorum; tuhaf baskıların, sırların ve histerinin yılları. Joe McCarthy aklıma geliyor, her ne kadar o zaman onu, babamın her gün televizyondaki duruşmaları izlemek için işten eve koşarak gelmesine neden olan şeyi merak etmenin dışında hiç düşünmesem de. Soğuk Savaş'ı düşünüyorum. Okulun bodrumunda yaptığımız hava saldırısı tatbikatlarını ve atom bombası testlerinin filmlerini düşünüyorum: Patlayan mağaza mankenleri, makyaj odalarına uçuşmuş, çözülmekte, yanmakta. Derenin yanında parafinli kâğıda sarılmış *Playboy* ve *Man's Action* dergilerini düşünüyorum, bir süre sonra o kadar küflenirdi ki dokunmaktan nefret ederdin. On yaşındayken Elvis'in Grace Lutheran Kilisesi rahibi Deitz tarafından kınandığını ve Paramount'taki Alan Freed gösterisindeki *rock and roll* ayaklanmalarını düşünüyorum.

Tuhaf bir şeyler oluyor diyordum kendime, patlamak üzere olan bir Amerikan çıbanı. Bu her yerde oluyordu, sadece Ruth'un evinde değil, her yerde.

Ve bu bazen kolaylaştırıyor.

Yaptığımız şeyi.

Şimdi kırk bir yaşındayım. 1946'da doğdum, Hiroşima'ya bombayı attığımız günden tamı tamına on yedi ay sonra.

Matisse seksenine yeni basmıştı.

Borsada çalışarak yılda yüz elli bin dolar kazanıyorum. İki evlilik geçirdim, çocuğum yok. Rye'da bir evim ve şehir merkezinde şirketin tuttuğu bir apartman dairem var. Çoğu yere limuzinle giderim ama Rye'da olduğumda mavi bir Mercedes sürerim.

Yeniden evlenmenin eşiğinde olabilirim. Sevdiğim kadının bu raya ne yazdığımı dair hiçbir fikri yok —diğer eşlerimin de— ve bir gün söyler miyim bilmiyorum. Neden söyleyeyim? Başarılı, yumuşak, cömert, özenli ve düşünceli bir sevgiliyim.

Ve 1958 yazından sonra hayatımda hiçbir şey iyi gitmiyor; Ruth, Donny, Willie ve diğerlerimizin Meg Loughlin ve kız kardeşi Susan'ı tanıdığı yazdan beri.